

CHLOE WALSH

ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΜΕΝ 1

Binding

13

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΠΑΦΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Boys of Tommen 1: Binding 13 – Επαφή**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Boys of Tommen 1: Binding 13

Από τις Εκδόσεις Bloom Box, Νέα Υόρκη 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Chloe Walsh

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ειρήνη Παϊδούση

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Στέλλα Πεκταρίδη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Brittany Vibbert/Sourcebooks

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Chloe Walsh, 2018, 2023

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Iraua/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

ISBN 978-618-01-5501-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

CHLOE WALSH

ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΜΕΝ 1

Binding

13

ΕΠΑΦΗ

Μετάφραση: Ειρήνη Παϊδούση

ΑΠΟΠΟΙΗΣΗ ΕΥΘΥΝΗΣ

Το βιβλίο αυτό αποτελεί έργο φαντασίας. Κάθε όνομα, χαρακτηρισ, τοποθεσία και περιστατικό είτε είναι προϊόν της φαντασίας της συγγραφέως είτε χρησιμοποιείται εικονικά. Κάθε ομοιότητα με γεγονός, τόπους ή άτομα, ζώντα ή μη, είναι συμπτωματική.

Η συγγραφέας αναγνωρίζει ότι όλοι οι τίτλοι τραγουδιών, στίχοι τραγουδιών, τίτλοι ταινιών, χαρακτήρες ταινιών, εμπορικά σήματα, επωνυμίες που αναφέρονται στο βιβλίο αυτό ανήκουν στους αντίστοιχους κατόχους τους. Η έκδοση/χρήση των εμπορικών αυτών σημάτων δεν έχει την άδεια/σχέση με ή χορηγία των κατόχων εμπορικού σήματος.

Η Κλόι Γουόλς δε σχετίζεται καθ' οιονδήποτε τρόπο με επωνυμίες, τραγούδια, μουσικούς ή καλλιτέχνες που αναφέρονται στο βιβλίο αυτό.

*Θα ήθελα να αφιερώσω το Binding 13 σε όποιον είχε κάποτε
ένα όνειρο που τόλμησε να κνηγήσει με ασίγαστη δίψα και ορμή.
Η ιστορία αυτή είναι για σένα*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Το Binding 13 είναι το πρώτο βιβλίο μιας νέας σειράς, που ακολουθεί τις ζωές μιας ομάδας φρέσκων χαρακτήρων από τον ιρλανδικό νότο. Ελπίζω να απολαύσεις την ανάγνωση της ιστορίας τους όσο απόλαυσα κι εγώ να γράφω για αυτούς.

Αυτή είναι μόνο η αρχή.

Ευχαριστώ για την ανάγνωση.

Κλόι. χοχο

1

Μεγάλες ελπίδες

ΣΑΝΟΝ

10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2005.

Καινούργια χρονιά: η πρώτη μέρα που γυρνούσα στο σχολείο μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων.

Κι ήμουν αγχωμένη – τόσο αγχωμένη, που είχα κάνει τρεις φορές εμετό το πρωί.

Ο σφυγμός μου ήταν ανησυχητικά γοργός: ένοχος για το δυνατό μου καρδιοχτύπι ήταν το άγχος, για να μην αναφέρω την ανάγκη να βγάλω ό,τι είχα και δεν είχα στα σωθικά μου.

Έστρωσα την καινούργια μου στολή για το σχολείο και κοιτάχτηκα στον καθρέφτη του μπάνιου, αναγνωρίζοντας με δυσκολία τον εαυτό μου.

Σκούρο μπλε πουλόβερ με το έμβλημα του κολεγίου Τόμεν στο στήθος, λευκό πουκάμισο και κόκκινη γραβάτα. Γκρίζα φούστα μέχρι το γόνατο, που αποκάλυπτε δύο αδύνατα, μικροκαμωμένα πόδια με καλσόν στο χρώμα του δέρματος, μπλε κάλτσες και μαύρα γοβάκια με τακούνι πέντε εκατοστά.

Έμοιαζα με δείγμα.

Ένιωθα σαν δείγμα.

Η μόνη μου παρηγοριά ήταν ότι με τα παπούτσια που μου είχε αγοράσει η μαμά έφταναν τουλάχιστον το ένα εξήντα. Ήμουν γελοία μικροκαμωμένη για την ηλικία μου, από όλες τις απόψεις.

Ήμουν αδύνατη όσο δεν έπαιρνε, με δυο τηγανητά αυγά αντί για στήθος, ξεκάθαρα ανέγγιχτη από την έκρηξη εφηβείας που είχε βρει κάθε άλλο κορίτσι στην ηλικία μου.

Τα μακριά καστανά μαλλιά μου ήταν λυτά κι έφταναν μέχρι τη μέση της πλάτης, με μια απλή κόκκινη κορδέλα να τα κρατάει μακριά από το πρόσωπό μου. Δεν ήμουν καθόλου βαμμένη κι έδειχνα

τόσο μικρή και ασήμαντη όσο ένιωθα. Τα μάτια μου ήταν πολύ μεγάλη για το πρόσωπό μου και σαν να μην έφτανε αυτό, είχαν μιαν έντονη μπλε απόχρωση.

Δοκίμασα να τα μισοκλείσω για να δω αν θα έδειχναν έτσι πιο ανθρώπινα, προσπάθησα να κάνω τα πρησμένα μου χείλη πιο λεπτά τραβώντας τα μες στο στόμα.

Μπα.

Τα μισοκλειστα μάτια με έκαναν απλώς να δείχνω παράξενη – και λίγο δυσκοίλια.

Ξεφύσησα αγανακτισμένη, άγγιξα τα μάγουλα με τα δάχτυλα και ανάσανα βαθιά.

Ήθελα να πιστεύω πως ό,τι μου έλειπε από ύψος και στήθος, το αναπλήρωνα με ωριμότητα. Ήμουν ένας άνθρωπος μετρημένος, μια γέριχη ψυχή.

Η γιαγιά Μέρφι έλεγε πάντα ότι γεννήθηκα με το κεφάλι ενός γέρου κολλημένο στους ώμους.

Αλήθεια ήταν, μέχρι ενός σημείου.

Ποτέ δε με απασχόλησαν τα αγόρια ή οι μόδες.

Δεν το είχα μέσα μου, αυτό είναι όλο.

Διάβασα κάπου μια φορά πως αυτό που μας ωριμάζει είναι τα χτυπήματα, όχι η ηλικία.

Αν είναι έτσι, τότε ήμουν ήδη συνταξιούχος από συναισθηματική άποψη.

Τον περισσότερο καιρό, ανησυχούσα μήπως δε λειτουργούσα όπως τα υπόλοιπα κορίτσια. Δεν είχα τις ίδιες επιθυμίες, τα ίδια ενδιαφέροντα για το άλλο φύλο. Δε με ενδιέφερε τίποτε· αγόρια, κορίτσια, διάσημοι ηθοποιοί, καυτά μοντέλα, κλόουν, κοντάκια... Καλά εντάξει, με ενδιέφεραν τα γλυκούλια κουταβάκια και τα μεγάλα, μαλλιαρά σκυλιά, για τα υπόλοιπα όμως δε μου έκανε ούτε κρύο ούτε ζέστη.

Δε με απασχολούσαν καθόλου φιλιά, αγγίγματα, οποιουδήποτε είδους χαμουρέματα. Δεν άντεχα ούτε να τα σκεφτώ. Υποθέτω πως το ότι ζούσα από κοντά την κατάρρευση της ολέθριας σχέσης των γονιών μου με είχε κάνει να απορρίψω την προοπτική να ενώσω για πάντα τη ζωή μου με τη ζωή κάποιου άλλου ανθρώπου. Αν ήταν αγάπη αυτό που είχαν οι γονείς μου, τότε δεν ήθελα να έχω καμία σχέση με αυτό.

Προτιμούσα να είμαι μόνη.

Τίναξα το κεφάλι για να διώξω τις απειλητικές μου σκέψεις πριν γίνουν αρκετά σκοτεινές και με καταπιούν, κοίταξα το είδωλό μου στον καθρέφτη και ανάγκασα τον εαυτό μου να εξασκηθεί σε κάτι που σπάνια έκανα πια: να χαμογελάσω.

Βαθιές ανάσες, μου είπα. Ξεκινάς από την αρχή.

Άνοιξα τη βρύση, έπλυνα τα χέρια κι έριξα λίγο νερό στο πρόσωπό μου, προσπαθώντας απεγνωσμένα να καταλαγιάσω την αγωνία που βασάνιζε το κορμί μου, τον φόβο μπροστά στην προοπτική της πρώτης μέρας σε καινούργιο σχολείο.

Οποιοδήποτε σχολείο θα ήταν καλύτερο από αυτό που άφησα πίσω μου. Η σκέψη πέρασε από το μυαλό μου και ζάρωσα από ντροπή. Σχολεία, σκέφτηκα αποκαρδιωμένη, πληθυντικός.

Είχα υποστεί ανελέητο μπούλινγκ και στο δημοτικό και στο γυμνάσιο.

Για κάποιον άγνωστο, απάνθρωπο λόγο, είχα γίνει στόχος των απωθημένων κάθε παιδιού από την τρυφερή ηλικία των τεσσάρων.

Τα περισσότερα κορίτσια στην τάξη μου αποφάσισαν μια μέρα στο νηπιαγωγείο ότι δεν τους άρεσα και δεν ήθελαν να έχουν καμία σχέση μαζί μου. Και τα αγόρια, αν και λιγότερο σαδιστικά στις επιθέσεις τους, δεν ήταν πολύ καλύτερα.

Δεν καταλάβαινα γιατί, αφού τα πήγαινα μια χαρά με τα υπόλοιπα παιδιά στη γειτονιά μας και ποτέ δεν είχα τσακωθεί με κανέναν στις εργατικές κατοικίες που μέναμε.

Το σχολείο όμως;

Το σχολείο ήταν σαν τον έβδομο κύκλο της κόλασης για μένα, και εκείνα τα εννιά –αντί για τα συνηθισμένα οκτώ– χρόνιασε νηπιαγωγείο και δημοτικό, ήταν ένα μαρτύριο.

Το νηπιαγωγείο με ζόρισε τόσο που η μητέρα μου και η δασκάλα μου αποφάσισαν ότι θα ήταν καλύτερα να με κρατήσουν έναν χρόνο παραπάνω, για να μπορέσω να ξανακάνω την τάξη με άλλα παιδιά. Παρόλο που περνούσα το ίδιο άθλια στην καινούργια μου τάξη, έκανα δυο καλές φίλες, την Κλερ και τη Λίτσι, που η παρουσία τους μου έκανε το σχολείο υποφερτό.

Όταν ήρθε η ώρα να επιλέξουμε γυμνάσιο στην τελευταία χρονιά του δημοτικού, συνειδητοποίησα ότι ήμουν πολύ διαφορετική από τις φίλες μου.

Η Κλερ και η Λίτσι θα πήγαιναν στο κολέγιο Τόμεν τον επόμενο Σεπτέμβρη· ένα πολυτελές ιδιωτικό σχολείο για την ελίτ, με μεγάλες επιχορηγήσεις και τις καλύτερες εγκαταστάσεις – οι οποίες έρχονταν σε καφέ φακέλους από πλούσιους γονείς, αποφασισμένους να εξασφαλίσουν για τα παιδιά τους την καλύτερη μόρφωση που μπορούσε να αγοράσει το χρήμα.

Στο μεταξύ, εγώ είχα γραφτεί στο υπερφορτωμένο δημόσιο σχολείο της περιοχής, στο κέντρο της πόλης.

Ακόμη θυμόμουν την τρομαχτική αίσθηση του αποχωρισμού από τις φίλες μου.

Ήθελα τόσο απεγνωσμένα να ξεφύγω από τους βασανιστές μου, που είχα ικετέψει τη μαμά να με στείλει στο Μπέαρα για να μείνω με την αδελφή της, τη θεία Άλις και την οικογένειά της, και να τελειώσω εκεί το σχολείο.

Δεν υπάρχουν λόγια να περιγράψω τη συντριβή που με είχε κατακλύσει όταν ο πατέρας μου αρνήθηκε πεισματικά να με αφήσει να μείνω με τη θεία Άλις.

Με αγαπούσε η μαμά, ήταν όμως αδύναμη και κουρασμένη, και δεν αντέδρασε όταν επέμεινε ο μπαμπάς να πάω στο δημόσιο του Μπαλιλάγκιν.

Ύστερα από αυτό, τα πράγματα έγιναν χειρότερα.

Πιο σκληρά.

Πιο βίαια.

Πιο άμεσα.

Τον πρώτο μήνα της πρώτης χρονιάς, με κυνηγούσαν αρκετές ομάδες αγοριών που απαιτούσαν πράγματα που δεν ήθελα να τους προσφέρω.

Μετά από αυτό, με χαρακτήρισαν *παγοκόλωνα*, επειδή δεν την έβρισκα με τα ίδια αγόρια που μου είχαν κάνει τη ζωή κόλαση για χρόνια.

Τα πιο μοχθηρά με έβριζαν απάισια και άφηναν να εννοηθεί ότι ο λόγος που ήμουν τόσο ψυχρή ήταν ότι κάτω από τη φούστα μου έκρυβα ανδρικά μέλη.

Τα αγόρια ήταν σκληρά, τα κορίτσια όμως ήταν πιο ευρηματικά.

Και πολύ, πολύ χειρότερα.

Διέδιδαν τρομερές φήμες για μένα, άφηναν να εννοηθεί ότι ήμουν ανορεξική και πετούσαν το φαγητό μου στις τουαλέτες κάθε μέρα μετά το μεσημεριανό.

Δεν ήμουν ανορεξική – ούτε βουλιμική ήμουν.

Ένιωθα τέτοιοι τρομο στο σχολείο που δεν άντεχα να φάω το παραμικρό, γιατί όταν έτρωγα έκανα εμετό και ήταν κάτι που γινόταν συχνά, ως άμεση αντίδραση στο αφόρητο βάρος του στρες που κουβαλούσα. Ήμουν άλλωστε μικροκαμωμένη για την ηλικία μου, κοντή, χωρίς ανάπτυξη και κοκαλιάρια, κάτι που δε βοηθούσε να αποκρούσω τις φήμες.

Όταν έγινα δεκαπέντε και δεν είχα αδιαθετήσει ακόμη, η μητέρα μου έκλεισε ραντεβού με τον γιατρό της περιοχής. Μετά από αρκετές εξετάσεις όλων των ειδών, ο οικογενειακός μας γιατρός διαβεβαίωσε τη μητέρα μου κι εμένα ότι ήμουν υγιής και ότι ήταν συνηθισμένο για μερικά κορίτσια να αναπτύσσονται αργότερα από άλλα.

Είχε περάσει σχεδόν ένας χρόνος από τότε και πέρα από έναν ασταθή κύκλο το καλοκαίρι που είχε κρατήσει λιγότερο από μισή μέρα, δεν είχα αδιαθετήσει ακόμη κανονικά.

Για να είμαι ειλικρινής, είχα εγκαταλείψει την ιδέα ότι το σώμα μου λειτουργούσε όπως το σώμα ενός φυσιολογικού κοριτσιού, αφού ήταν ξεκάθαρο ότι δεν ήμουν.

Ο γιατρός μου είχε προτείνει στη μητέρα μου να επανεξετάσει την εκπαίδευσή μου, αφήνοντας να εννοηθεί ότι το στρες που μου προκαλούσε το σχολείο ίσως ήταν ένας παράγοντας που επηρέαζε τη φανερή καθυστέρηση στην ανάπτυξή μου.

Ύστερα από μια έντονη συζήτηση των γονιών μου με τη μαμά να προσπαθεί να με υπερασπιστεί, με έστειλαν και πάλι στο σχολείο, όπου συνέχισα να υπομένω ασταμάτητα μαρτύρια.

Η σκληρότητά τους ξεκινούσε από βρισιές και φήμες, ώπου έφτασαν να κολλούν σερβιέτες στην πλάτη μου και να μου επιτίθενται κανονικά.

Μια φορά στην τάξη της Οικιακής Οικονομίας, κάποια κορίτσια που κάθονταν πίσω μου έκοψαν ένα κομμάτι από την αλογοουρά μου με ψαλίδι κουζίνας, και το έδειχναν παντού μετά σαν τρόπαιο.

Όλοι γελούσαν και νομίζω πως εκείνη τη στιγμή είχα μισήσει περισσότερο αυτούς που γελούσαν με τον πόνο μου παρά εκείνους που τον προκαλούσαν.

Μια άλλη φορά, την ώρα της Γυμναστικής, τα ίδια κορίτσια με είχαν βγάλει φωτογραφία με τα εσώρουχα, με το κινητό κάποιας, και την είχαν προωθήσει σε όλα τα τμήματα της χρονιάς μας.

Ο διευθυντής είχε βρει γρήγορα αυτές που το είχαν κάνει και είχε αποβάλει το κορίτσι που είχε το τηλέφωνο, αφού όμως πρώτα είχε γελάσει το μισό σχολείο εις βάρος μου.

Θυμάμαι πόσο πολύ είχα κλάψει εκείνη τη μέρα – όχι μπροστά τους φυσικά· στις τουαλέτες. Είχα χωθεί σε ένα χώρισμα και σκεφτόμουν να δώσω τέλος σε όλο αυτό. Να πάρω απλώς μερικά χάπια και να τελειώνω με αυτή την αναθεματισμένη κατάσταση.

Η ζωή ήταν για μένα μια πικρή απογοήτευση, και δεν είχα τότε καμία διάθεση να συμμετέχω σε αυτήν.

Δεν το έκανα γιατί είμαι πάρα πολύ δειλή.

Φοβόμουν τόσο πολύ μήπως δεν τα καταφέρω, και ξυπνήσω αντιμέτωπη με τις συνέπειες.

Ένας καταραμένος κυκεώνας.

Ο αδελφός μου ο Τζόι έλεγε ότι με έβαζαν στόχο επειδή ήμουν όμορφη και αποκαλούσε τις βασανίστριές μου *ζηλιάρες σκύλες*. Μου έλεγε ότι ήμουν μια κούκλα και ότι έπρεπε να *το ξεπεράσω*.

Στα λόγια, όλα είναι εύκολα – άλλωστε δεν ήμουν και τόσο σίγουρη για το ότι ήμουν μια κούκλα.

Πολλά από τα κορίτσια που με είχαν βάλει στόχο ήταν τα ίδια που με πείραζαν από το νηπιαγωγείο.

Αμφέβαλλα αν είχε κάποια σχέση τότε η εμφάνιση.

Ήμουν απλώς *αντιπαθής*.

Όσο κι αν προσπαθούσε ο Τζόι να είναι εκεί και να υπερασπιστεί την τιμή μου, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ήταν η ζωή στο σχολείο για μένα.

Ο μεγαλύτερος αδελφός μου ήταν το άκρο αντίθετο από μένα, σε κάθε άποψη.

Εγώ ήμουν κοντή, εκείνος ήταν ψηλός. Είχα μπλε μάτια, είχε πράσινα. Τα μαλλιά μου ήταν σκούρα, τα δικά του ξανθά. Το δέρμα του ήταν χρυσαφένιο. Εγώ ήμουν χλωμή. Ήταν εξωστρεφής και φασαριόζος, ενώ εγώ ήμουν ήσυχη και εσωστρεφής.

Η μεγαλύτερη αντίθεση μεταξύ μας ήταν ότι τον αδελφό μου τον *λάτρωναν* όλοι στο Κοινοτικό Σχολείο Μπαλιλάγκιν, το BCS δηλαδή, το δημόσιο γυμνάσιο της περιοχής που πηγαίναμε και οι δύο.

Βέβαια το ότι στην πορεία μπήκε στην ομάδα *χέρινγκ* του Κορκ βοήθησε τη δημοτικότητα του Τζόι, πέρα από τα αθλήματα όμως, ήταν κι ένας σπουδαίος τύπος.

Και επειδή ήταν σπουδαίος τύπος, ο Τζόι προσπαθούσε να με προσπατήσει από όλα αυτά, ήταν όμως αδύνατο να τα καταφέρει μόνος του.

Ο Τζόι κι εγώ είχαμε έναν μεγαλύτερο αδελφό, τον Ντάρεν, και τρία μικρότερα αδέρφια: τον Τάιγκ, τον Όλι και τον Σον, κανείς μας όμως δεν είχε μιλήσει με τον Ντάρεν από τότε που έφυγε από το σπίτι, πέντε χρόνια πριν, ύστερα από άλλον ένα διαβόητο καβγά με τον πατέρα μας. Ο Τάιγκ και ο Όλι, που ήταν έντεκα και εννέα, πήγαιναν στο δημοτικό και ο Σον, που ήταν τριών, είχε μόλις βγάλει την πάνα, οπότε δεν είχα καμιά στρατιά από προστάτες να με στηρίζουν.

Μέρες σαν κι αυτή ήταν που μου έλειπε περισσότερο ο μεγαλύτερός μου αδελφός.

Ο Ντάρεν, είκοσι τριών, ήταν επτά χρόνια μεγαλύτερός μου. Μεγαλόσωμος κι ατρόμητος, ήταν ο τέλειος μεγάλος αδελφός που θα ήθελε κάθε κορίτσι όσο μεγάλωνε.

Από μικρό παιδί λάτρευα το χόμα που πατούσε. Έτρεχα πίσω από εκείνον και τους φίλους του, πήγαινα μαζί του όπου κι αν πήγαινε. Πάντα με προστάτευε και έπαιρνε πάνω του το φταίξιμο όταν έκανα κάτι στραβό.

Δεν ήταν εύκολο για εκείνον και δεδομένου ότι ήμουν τόσο μικρότερή του, δεν είχα καταλάβει τι είχε να αντιμετωπίσει. Η μαμά και ο μπαμπάς τα είχαν μόλις δυο μήνες περίπου όταν εκείνη έμεινε έγκυος στον Ντάρεν, στα δεκαπέντε της.

Καθώς ο αδελφός μου κουβαλούσε τη στάμπα του μπάσταρδου επειδή είχε γεννηθεί εκτός γάμου στην καθολική Ιρλανδία της δεκαετίας του '80, η ζωή ήταν πάντα μια πρόκληση για εκείνον. Κι όταν έγινα έντεκα χρονών, τα πράγματα έγιναν πολύ χειρότερα.

Όπως και ο Τζόι, ο Ντάρεν ήταν φοβερός στο χέρλινγκ και όπως κι εμένα, ο πατέρας μας τον απεχθανόταν. Πάντα έβρισκε κάτι στραβό στον Ντάρεν, είτε είχε να κάνει με τα μαλλιά του είτε με τον γραφικό του χαρακτήρα, τις επιδόσεις του στο γήπεδο ή την επιλογή συντρόφου.

Ο Ντάρεν ήταν γκεί και ο πατέρας μας δεν μπορούσε να το διαχειριστεί.

Για τον σεξουαλικό προσανατολισμό του αδελφού μου θεωρούσε υπεύθυνο κάτι που είχε συμβεί στο παρελθόν, και ό,τι κι αν έλεγε

οποιοσδήποτε άλλος, δεν μπορούσε να δώσει στον πατέρα μου να καταλάβει ότι το να είσαι γκέι δεν είναι επιλογή.

Ο Ντάρνεν γεννήθηκε γκέι όπως ο Τζόι γεννήθηκε στρέιτ κι εγώ γεννήθηκα άδεια.

Ήταν αυτός που ήταν και ράγιζε η καρδιά μου που δεν ήταν αποδεκτός στο ίδιο του το σπίτι.

Η ζωή με έναν ομοφοβικό πατέρα ήταν μαρτύριο για τον αδελφό μου.

Τον μισούσα για αυτό τον μπαμπά, περισσότερο από όσο τον μισούσα για όλα τα άλλα τρομερά πράγματα που είχε κάνει τόσα χρόνια.

Η μισαλλοδοξία του πατέρα μου και η ξεκάθαρη διάκριση εναντίον του ίδιου του γιου του, ήταν σίγουρα το χειρότερο από τα ελαττώματά του.

Όταν ο Ντάρνεν σταμάτησε για έναν χρόνο το χέρλινγκ για να εστιάσει στο πιστοποιητικό δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ο πατέρας μας είχε γίνει έξαλλος. Μήνες ολόκληροι έντονων τσακωμών και καβγάδων κατέληξαν σε μία τρομερή σύγκρουση όπου ο Ντάρνεν μάζεψε τα πράγματά του, έφυγε, και δεν ξαναγύρισε.

Πέντε χρόνια είχαν περάσει από εκείνη τη νύχτα, και πέρα από μια κάρτα τα Χριστούγεννα με το ταχυδρομείο, κανείς μας δεν τον είχε δει ούτε είχε μάθει νέα του.

Δεν είχαμε ούτε τηλέφωνο ούτε διεύθυνσή του.

Σαν να είχε εξαφανιστεί.

Ύστερα από αυτό, η πίεση που ασκούσε ο πατέρας μας στον Ντάρνεν μεταφέρθηκε στα μικρότερα αγόρια – που ήταν για τον πατέρα μας οι *φυσιολογικοί* του γιοι.

Όταν δεν πήγαινε στην παμπ ή τα γραφεία στοιχημάτων, ο πατέρας μας τραβολογούσε τα αγόρια σε προπονήσεις και παιχνίδια.

Όλη του η προσοχή ήταν εστιασμένη πάνω τους.

Εγώ του ήμουν άχρηστη, αφού ήμουν κορίτσι έτσι κι αλλιώς.

Δεν ήμουν καλή στα σπορ και δεν αρίστευα στο σχολείο ή σε κάποια άλλη δραστηριότητα.

Για τον πατέρα μου, ήμουν άλλο ένα στόμα που έπρεπε να θρέφει μέχρι τα δεκαοχτώ.

Κι αυτό δεν είναι κάτι που έβγαλα από το μυαλό μου. Μου το έχει πει αναρίθμητες φορές ο μπαμπάς.

Μετά την πέμπτη ή έκτη φορά, δεν με άγγιζαν πια οι λέξεις.

Δεν ενδιαφερόταν καθόλου για μένα, κι εγώ δεν ενδιαφερόμουν καθόλου να προσπαθήσω να ανταποκριθώ στις παράλογες προσδοκίες του. Δε θα γινόμουν ποτέ αγόρι, και δεν είχε κανένα νόημα να προσπαθήσω να ικανοποιήσω έναν άνθρωπο που το μυαλό του ανήκε στη δεκαετία του πενήντα.

Είχα από καιρό πια κουραστεί να ικετεύω για λίγη αγάπη έναν άνθρωπο που, όπως ο ίδιος είχε πει, ποτέ δε με θέλησε.

Η πίεση που ασκούσε όμως στον Τζόι με ανησυχούσε, και ήταν ο λόγος που ένιωθα τόση ενοχή κάθε φορά που έπρεπε να με βοηθήσει.

Ήταν στην τελευταία χρονιά τώρα και είχε τις δικές του έγνοιες: το πρωτάθλημα του χέριλινγκ, τη δουλειά του στο βενζινάδικο, το απολυτήριο και το κορίτσι του, την Ίφα.

Ήξερα πως όταν πονούσα, πονούσε και ο Τζόι. Δεν ήθελα να του γίνωμαι φόρτωμα, κάποια που έπρεπε να προσέχει συνεχώς, αυτή ήταν όμως η κατάσταση από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου.

Για να είμαι ειλικρινής, δεν άντεχα να βλέπω άλλο την απογοήτευση στα μάτια του αδελφού μου, σε εκείνο το σχολείο. Να περνάω από μπροστά του στους διαδρόμους και να ξέρω ότι όταν με κοιτούσε, το χαμόγελό του έσβηνε.

Για να είμαι δίκαιη, οι καθηγητές στο BCS είχαν προσπαθήσει να με προστατέψουν από τον όγλο και η σύμβουλος του σχολείου, η κυρία Φάλβι, είχε οργανώσει συναντήσεις κάθε δεκαπέντε μέρες με σχολικό ψυχολόγο σε όλη τη δεύτερη χρονιά, ώσπου κόπηκε η επιχορήγηση.

Η μαμά κατάφερε να συγκεντρώσει τα χρήματα για να πάω σε σύμβουλο. Με 80€ όμως την επίσκεψη και να πρέπει να λογοκρίνω τις σκέψεις μου, όπως μου είχε ζητήσει η μητέρα μου, πήγα πέντε φορές μόνο κι ύστερα είπα ψέματα στη μητέρα μου ότι ένιωθα καλύτερα.

Δεν ένιωθα καλύτερα.

Ποτέ δεν ένιωθα καλύτερα.

Απλώς δεν άντεχα να βλέπω τη μητέρα μου να παλεύει για να τα βγάλει πέρα.

Απεχθανόμουν να της γίνωμαι οικονομικό βάρος, οπότε το βούλωσα, κόλλησα ένα χαμόγελο και συνέχισα να πηγαίνω κάθε μέρα στην κόλαση.

Το μπουλινγκ όμως δε σταμάτησε ποτέ.

Τίποτε δε σταμάτησε ποτέ.

Μέχρι που μια μέρα, σταμάτησε.

Την εβδομάδα πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων, τον περασμένο μήνα – τρεις μόλις βδομάδες μετά από ένα παρόμοιο περιστατικό με τα ίδια κορίτσια – είχα γυρίσει σπίτι κλαίγοντας γοερά, με το πουλόβερ του σχολείου σκισμένο μπροστά και τη μύτη μου βουλωμένη με χαρτομάντιλο για να σταματήσει το αίμα από το ξύλο που είχα φάει από μian ομάδα κοριτσιών που επέμεναν με λύσσα ότι είχα προσπαθήσει να ρίξω ένα από τα αγόρια τους.

Ήταν κατάφωρο ψέμα, αν σκεφτεί κανείς ότι δεν είχα κοιτάξει ποτέ το αγόρι που με κατηγορούσαν ότι προσπαθούσα να αποπλανήσω: μία ακόμη από μian ατέλειωτη σειρά άθλιων δικαιολογιών για να με χτυπήσουν.

Ήταν η μέρα που εγώ σταμάτησα.

Σταμάτησα να λέω ψέματα.

Σταμάτησα να προσποιούμαι.

Απλώς σταμάτησα.

Εκείνη η μέρα δεν έφτασα μόνο εγώ στα όρια της αντοχής μου, αλλά και ο Τζόι. Με είχε ακολουθήσει στο σπίτι με μια βδομάδα αποβολή στην τσέπη γιατί είχε σπάσει στο ξύλο τον Κίρα Μαλόι, τον αδελφό της κύριας βασανίστριάς μου.

Η μητέρα μας μου είχε ρίξει μια ματιά, και με είχε πάρει από το σχολείο.

Ενάντια στις επιθυμίες του πατέρα μου, που θεωρούσε ότι έπρεπε να σκληραγωγηθώ, η μαμά πήγε στην τράπεζα και πήρε δάνειο για να πληρώσει τα δίδακτρα του κολεγίου Τόμεν, του ιδιωτικού σχολείου που βρισκόταν είκοσιπέντε χιλιόμετρα βόρεια του Μπαλιλάγκιν.

Ανησυχούσα για τη μητέρα μου, ήξερα όμως ότι αν έπρεπε να περάσω άλλη μία φορά την πόρτα εκείνου του σχολείου, δε θα ξανάβγαινα ζωντανή.

Είχα φτάσει στο όριο μου.

Η προοπτική μιας καλύτερης ζωής, μιας πιο ευτυχισμένης ζωής, κρεμόταν μπροστά στο πρόσωπό μου και την είχα αρπάξει και με τα δυο χέρια.

Και παρόλο που φοβόμουν την αντίδραση των παιδιών από τις εργατικές κατοικίες που θα πήγαινα σε ιδιωτικό σχολείο, ήξερα

ότι δε θα ήταν χειρότερη από όσα υπέμενα στο σχολείο που άφηνα πίσω.

Άλλωστε, η Κλερ Μπιγκς και η Λίτσι Γιανγκ, τα δυο κορίτσια που ήμασταν φίλες στο δημοτικό, θα ήταν στην ίδια τάξη με μένα στο κολέγιο Τόμεν – ο διευθυντής, ο κύριος Τουόμι, με είχε διαβεβαιώσει για αυτό όταν πήγαμε με τη μητέρα μου στις διακοπές των Χριστουγέννων για να γραφτώ.

Τόσο η μαμά όσο και ο Τζόι μου έδιναν θάρρος με την ακλόνητη στήριξή τους, και η μαμά πήρε περισσότερες βάρδιες στο νοσοκομείο για να πληρώσει τα βιβλία και την καινούργια μου στολή, που είχε και σακάκι.

Πριν το κολέγιο Τόμεν, τα μόνα σακάκια που είχα δει ποτέ ήταν εκείνα που φορούσαν άντρες στη λειτουργία την Κυριακή, ποτέ έφηβοι – και τώρα θα αποτελούσε κομμάτι της καθημερινής μου γκαρνταρόμπας.

Η εγκατάλειψη του σχολείου της γειτονιάς στη μέση της χρονιάς –μια χρονιά σημαντική για τις εξετάσεις– είχε προκαλέσει μεγάλη ρήξη στην οικογένειά μας, με τον πατέρα μου έξαλλο που θα ξόδευαν χιλιάδες ευρώ σε μόρφωση που πρόσφερε δωρεάν το δημόσιο σχολείο πιο κάτω στον δρόμο.

Όταν προσπάθησα να του εξηγήσω ότι δεν ήταν το ίδιο εύκολο το σχολείο για μένα όσο για τον μονάκριβό του αστέρα του χέρλινγκ, με έκοψε απότομα, αρνήθηκε να με ακούσει και με πληροφόρησε ορθά κοφτά ότι δε θα πλήρωνε εκείνος για να πηγαίνω σε ένα σχολείο για ράγκμπι και καλούς τρόπους με ένα μάτσο ψηλομύτηδες, προνομιούχους γελοίους.

Ακόμη θυμάμαι τα λόγια του «*Ξεκαβάλα το καλάμι σου, κορίτσι*» και «*Δεν έχεις μεγαλώσει εσύ με ράγκμπι και καλούς τρόπους*» για να μην ξεχάσω το αγαπημένο μου «*Ποτέ δε θα ταιριάζεις με εκείνα τα τσουλιά*» που βγήκε από τα χείλη του πατέρα μου.

Ήθελα να του ουρλιάξω «δε θα πληρώνεις εσύ για αυτό!» αφού ο μπαμπάς δεν είχε δουλέψει ούτε μία μέρα από τα εφτά μου χρόνια και τη φροντίδα της οικογένειας είχε αναλάβει η μητέρα μου, εκτιμούσα όμως ιδιαίτερα την ικανότητα να περπατάω.

Δεν καταλάβαινε ο πατέρας μου, από την άλλη βέβαια είχα την αίσθηση πως δεν είχε υποστεί ούτε μία φορά στη ζωή του μπούλινγκ. Αν θα έκανε κάποιος μπούλινγκ αυτός ήταν ο Τέντι Λιντς.

Ένας Θεός ξέρει μόνο πόσο μπούλινγκ έχει υποστεί η μαμά από εκείνον.

Εξαιτίας της οργής του πατέρα μου για το σχολείο, είχα περάσει το μεγαλύτερο μέρος των διακοπών στο δωμάτιό μου και προσπαθούσα να μην μπλέκω στα πόδια του.

Μια που ήμουν το μοναδικό κορίτσι της οικογένειας με πέντε αδέρφια, είχα δικό μου δωμάτιο. Κι ο Τζόι είχε δικό του δωμάτιο, αν και το δικό του ήταν πολύ πιο μεγάλο από το δικό μου, αφού το μοιραζόταν με τον Ντάρνεν μέχρι που εκείνος έφυγε. Ο Τάιγκ και ο Όλι μοιράζονταν άλλο ένα μεγαλύτερο δωμάτιο, με τον Σον και τους γονείς μου να έχουν το μεγαλύτερο από τα υπνοδωμάτια.

Μπορεί να μην ήταν παρά ένα κουτί στο μπροστινό μέρος του σπιτιού που δεν είχε χώρο για τίποτε, μα εκτιμούσα την ιδιωτικότητα που πρόσφερε –με κλειδί– η πόρτα μου.

Αντίθετα με τα τέσσερα υπνοδωμάτια επάνω, το σπίτι μας ήταν μικροσκοπικό, με ένα καθιστικό, μια κουζίνα και ένα μπάνιο για ολόκληρη την οικογένεια. Χωριζόταν με μεσοτοιχία από το διπλανό και ήταν στην άκρη του Ελκ Τέρας, του μεγαλύτερου συγκροτήματος εργατικών κατοικιών στο Μπαλιλάγκιν.

Ήταν άγρια περιοχή, βουτηγμένη στο έγκλημα, και προσπαθούσα να τα αποφύγω όλα κρυμμένη στο δωμάτιό μου.

Το μικροσκοπικό μου δωμάτιο ήταν ένα καταφύγιο μέσα σε ένα σπίτι –και μια γειτονιά– γεμάτη τρέλα και φασαρία, ήξερα όμως ότι δε θα κρατούσε για πάντα αυτό.

Ο προσωπικός μου χώρος μετρούσε μήνες, αφού η μαμά ήταν και πάλι έγκυος. Αν έκανε κορίτσι, θα έχανα το καταφύγιό μου.

«Σαν!» Δυνατά χτυπήματα από την άλλη πλευρά της πόρτας του μπάνιου με έβγαλαν από τους συλλογισμούς μου. «Έλα, βιάσου! Θα σκάσω αν δεν κατοικήσω».

«Δυο λεπτά, Τζόι», φώναξα και συνέχισα να με κοιτάζω. «Μπορείς να τα καταφέρεις», ψιθύρισα στον εαυτό μου. «Μπορείς σίγουρα να το κάνεις, Σάνον».

Τα χτυπήματα ξανάρχισαν έτσι σκούπισα βιαστικά τα χέρια στην κρεμασμένη πετσέτα και ξεκλείδωσα την πόρτα, αντικρίζοντας τον αδελφό μου που έστεκε με ένα μαύρο μπόξερ και έξινητο στηθός του.

Τα μάτια του γούρλωσαν μόλις με είδε, και η κοιμισμένη

έκφραση στο πρόσωπό του γέμισε έκπληξη. Το μάτι του ήταν μαυρισμένο από το παιχνίδι που έπαιξαν το Σαββατοκύριακο, δεν έδειχνε όμως να νοιάζεται καθόλου για αυτό.

«Είσαι...» Η φωνή του αδελφού μου έσβησε καθώς με έλεγγε σαν καλός αδελφός που ήταν. Προετοιμάστηκα για τα αστεία που ήταν σίγουρα έτοιμος να κάνει, μόνο που δεν ήρθαν ποτέ. «Υπέροχη», είπε αντί για αυτό, με τα αχνοπράσινα μάτια του γεμάτα ζεστασιά και ανείπωτη έγνοια. «Σου πάει η στολή, Σαν».

«Λες να είναι εντάξει;» Μίλησα χαμηλόφωνα για να μην ξυπνήσω την υπόλοιπη οικογένεια.

Η μαμά είχε δουλέψει διπλή βάρδια χτες και κοιμόταν ακόμη με τον μπαμπά. Άκουγα τα δυνατά ροχαλητά του πατέρα μου από την κλειστή τους πόρτα, και τα μικρότερα αγόρια θα έπρεπε να σηκωθούν αργότερα από τα κρεβάτια τους για το σχολείο.

Όπως συνήθως, ήμασταν οι δυο μας, ο Τζόι κι εγώ.

Οι δυο αμύγκος.

«Λες να ταιριάζω, Τζόι;» ρώτησα, δίνοντας φωνή στις ανησυχιές μου. Μπορούσα να το κάνω αυτό με τον Τζόι. Ήταν ο μόνος από την οικογένεια που μπορούσα να του μιλήσω, να του εκμυστηρευτώ. Κοίταξα τη στολή μου και ανασήκωσα αδύναμα τους ώμους.

Τα μάτια του έκαιγαν από ανείπωτη συγκίνηση καθώς με κοιτούσε, και ήξερα πως είχε σηκωθεί τόσο νωρίς όχι γιατί ήθελε τόσο πολύ να πάει τουαλέτα, αλλά γιατί ήθελε να με ξεπροβοδίσει στην πρώτη μου μέρα.

Ήταν 6:15 το πρωί.

Όπως το κολέγιο Τόμεν, έτσι και το BCS δεν άρχιζε πριν τις 9:05, έπρεπε όμως να πάρω λεωφορείο και το μόνο που περνούσε από εδώ ήταν στις 6:45.

Ήταν το πρώτο δρομολόγιο της ημέρας που έφευγε από το Μπαλιλάγκιν, ήταν όμως το μόνο που περνούσε νωρίς από το σχολείο. Η μαμά δούλευε τα περισσότερα πρωινά και ο μπαμπάς εξακολούθουσε να αρνείται να με πάει.

Όταν ζήτησα από τον μπαμπά να με πάει στο σχολείο χτες το βράδυ, μου είχε πει πως αν ξεκαβαλίκευα το καλάμι μου και πήγαινα σχολείο στο Μπαλιλάγκιν, όπως ο Τζόι κι όλα τα παιδιά της γειτονιάς μας, δε θα χρειαζόμουν κάποιον να με πάει.

«Είμαι τόσο περήφανος για σένα, Σαν», είπε ο Τζόι με φωνή

γεμάτη συγκίνηση. «Δεν έχεις ιδέα πόσο γενναία είσαι». Καθάρισε τον λαιμό του μια δυο φορές, και πρόσθεσε: «Στάσου. Έχω κάτι για σένα». Γύρισε, πέρασε το στενό κατώφλι και πήγε στο δωμάτιό του, για να γυρίσει σε λιγότερο από ένα λεπτό. «Πάρε», μουρμούρισε και έχωσε δύο χαρτονομίσματα των πέντε ευρώ στο χέρι μου.

«Τζόι, όχι!» αντέδρασα αυτόματα στην ιδέα να πάρω τα χρήματα που κέρδιζε με τόσο κόπο. Δεν έβγαζε πολλά στο βενζινάδικο και τα χρήματα δε βρισκονταν εύκολα στην οικογένειά μας, έτσι ήταν αδιανόητο για μένα να πάρω δέκα ευρώ από τον αδελφό μου. «Δεν μπορώ –»

«Πάρε τα λεφτά, Σάνον. Ένα δεκάρικο είναι μόνο», μου είπε και με κοίταξε με έκφραση που φανέρωνε πως δεν αστελευόταν. «Ξέρω πως σου έδωσε η γιαγιά τα λεφτά για το λεωφορείο, θέλω να έχεις όμως κάτι στην τσέπη σου. Δεν ξέρω τι γίνεται σ' εκείνο το μέρος, αλλά δε θέλω να πας εκεί μέσα χωρίς να έχεις κάτι πάνω σου».

Έπνιξα τα συναισθήματα που πάλευαν να ξεχυθούν από τον λαιμό μου και κατάφερα να πω: «Είσαι σίγουρος;»

Ο Τζόι ένευσε και με τράβηξε στην αγκαλιά του. «Μια χαρά θα είσαι», μου ψιθύρισε στο αυτί, σφίγγοντάς με τόσο στην αγκαλιά του που δεν ήμουν σίγουρη αν προσπαθούσε να με πείσει ή να με παρηγορήσει. «Έτσι και σκεφτεί κανείς να σου κάνει κάτι, στείλε μου μήνυμα και θα έρθω εκεί πέρα να το κάψω συθέμελα το αναθεματισμένο σχολείο και κάθε ψηλομύτη κόπανο του ράγκμπι εκεί μέσα».

Κάπως στενάχωρο μου φάνηκε αυτό.

«Όλα θα πάνε καλά», είπα, με περισσότερη δύναμη τούτη τη φορά: ένοιωθα κι εγώ την ανάγκη να το πιστέψω. «Θα αργήσω όμως αν δε φύγω τώρα, και δε θέλω με τίποτα κάτι τέτοιο για την πρώτη μου μέρα».

Αγκάλιασα μια τελευταία φορά τον αδελφό μου, έβαλα το παλτό μου και άρπαξα το σακίδιο περνώντας το στον ώμο, πριν πάω προς τη σκάλα.

«Να μου στείλεις μήνυμα», είπε ο Τζόι όταν είχα φτάσει στα μισά της σκάλας. «Σοβαρά μιλάω, την παραμικρή μαλακία να κάνει κανείς, και θα έρθω να το κανονίσω για σένα».

«Θα τα καταφέρω, Τζόι», ψιθύρισα και του έριξα μια γρήγορη ματιά, έτσι όπως ήταν γερομένος στην κουπαστή της σκάλας και με κοιτούσε όλο έγνοια. «Μπορώ».

«Το ξέρω πως μπορείς». Η φωνή του ήταν χαμηλή, γεμάτη πόνο. «Απλώς... είμαι εδώ για σένα, εντάξει;» είπε αναστενάζοντας βαριά. «Πάντα είμαι εδώ για σένα».

Ήταν δύσκολο για τον αδελφό μου, συνειδητοποίησα έτσι όπως τον κοιτούσα να με αποχαιρετά πριν πάω σχολείο, όπως θα έκανε ένας ανήσυχος γονιός για το πρώτο του παιδί. Ήταν πάντα εκεί, να δίνει τις μάχες μου, να μπαίνει στη μέση για να με υπερασπιστεί και να με προφυλάξει.

Ήθελα να είναι περήφανος για μένα, να με δει σαν κάτι παραπάνω από ένα μικρό κορίτσι που χρειαζόταν συνεχώς την προστασία του.

Το είχα ανάγκη αυτό.

Με ανανεωμένη αποφασιστικότητα, του χάρισα ένα φωτεινό χαμόγελο κι ύστερα έτρεξα έξω από το σπίτι να προλάβω το λεωφορείο μου.

ΓΝΩΡΙΣΤΕ ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΜΕΝ
ΚΑΙ ΝΙΩΣΤΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

«Είμαι ο Τζόνι», της είπα, δαγκώνοντας τα χείλη να μη χαμογελάσω. «Εσύ ποια είσαι;»

«Η Σάνον», ψιθύρισε. Τα βλέφαρά της βάρυναν λίγο, γρήγορα όμως άνοιξαν και πάλι όταν σκούνησα τα μάγουλά της. «Σαν τον ποταμό», πρόσθεσε με έναν μικρό στεναγμό.

Γέλασα με την απάντησή της.

«Λοιπόν, Σάνον σαν τον ποταμό», είπα ανάλαφρα, προσπαθώντας απεγνωσμένα να την κρατήσω ξύπνια, να μιλάει. «Οι γονείς σου έρχονται. Μάλλον θα σε πάνε στο νοσοκομείο για να σου ρίξουν μια ματιά».

«Τζόνι», βόγκηξε και μόρφασε. «Τζόνι. Τζόνι. Τζόνι. Δεν είναι καλό αυτό...»

«Ποιο;» την κέντρισα να συνεχίσει. «Ποιο δεν είναι καλό;»

«Ο μπαμπάς μου», ψιθύρισε.

Έσμιξα τα φρύδια. «Ο μπαμπάς σου;»

«Μπορείς να με σώσεις;»

Συνοφρυώθηκα. «Θέλεις να σε σώσω;»

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29140